

ת"פ 54135/03/16 - מדינת ישראל נגד סמיר הואשלה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 54135-03-16 מדינת ישראל נ' הואשלה

בפני
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם סמיר הואשלה

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר הבאת הראיות בביצוע עבירה של פריצה לרכב בניגוד לסעיף 413 ו בחוק העונשין תשל"ז 1977, ובניסיון גניבת רכב בניגוד לסעיף 413 ביחד עם סעיף 25 בחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום ולראיות שהובאו בפניי, נקבע כי ביום 2.3.16 בשעות הלילה המאוחרות, התפרץ הנאשם לרכב בכך שכופף את חלון הדלת הקדמית ואז עקר את חבק ההגה וחיבר מעקף למערכת ההתנעה של הרכב, באמצעות חיבור חוט חשמל למצבר הרכב.

בעקבות מעשים אלו נקבע כי התפרץ לרכב וניסה לגנוב אותו מהמתלון ללא רשות.

ב"כ המאשימה טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים של השמירה על קניינו של הפרט ובתחושת הביטחון. נטען כי הנאשם הגיע לפתח תקווה כאשר הוא מתגורר בח'ורה, וכי הגיע כשהוא מצויד בעזרים אשר סייעו לו הן לפרוץ לתוך הרכב והן להתניעו. עוד נטען, כי לחובתו הרשעות קודמות מרובות והוא ריצה מאסרים, ובנסיבות אלו אף מאסר מותנה ממושך התלוי ועומד כנגדו לא הרתיעו מביצוע העבירות בגין הורשע, זמן לא רב לאחר שחרורו ממאסרו האחרון.

כן הפנתה המאשימה לנזקים הישירים והעקיפים הנגרמים נוכח מעשים אלו, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם בכל הנוגע לעבירת הפריצה לרכב שהינו בן 6-12 חודשי מאסר, ולניסיון הגניבה מתחם שהינו בן 12-24 חודשי מאסר.

בסופו של יום עתרה להטיל על הנאשם מאסר ברף הגבוה של המתחם, בין 12-24 חודשי מאסר. כן עתרה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, בהתחשב בכך שמדובר בעבירות אשר מבוצעות בשל בצע כסף ונוכח הנזק אשר נגרם לרכבו של המתלון.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם ניסה להשתקם לאחר שחרורו ממאסר, החל לעבוד, וכי נוכח נסיבותיו

האישיות יקשה עליו לשלם פיצוי וקנס.

ב"כ הצדדים הציגו פסיקה לתמיכה בטענותיהם בכל הנוגע למתחם, כאשר ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה בסופו של יום הינו בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשים, וכי אף כאשר קיימת ענישה מותנית הרי שיש להפעילה לשיטתו לפחות באופן חלקי בחופף.

ב"כ הנאשם התנגד לטיעונה של המאשימה בכל הנוגע להפעלת מאסר על תנאי אשר הוטל על הנאשם **בת"פ (מחוזי ת"א) 48267-08-10**, שכן המאסר המותנה יופעל באם יעבור הנאשם עבירה אשר בין היתר יש בה יסוד של אלימות. נטען על ידי ב"כ הנאשם כי העבירות בגין הורשע הנאשם אינן עבירות בהן יש יסוד של אלימות, וכי במידה והיה חפץ בית המשפט להשית מאסר על תנאי אשר יחול גם בעבירות בגין הורשע הנאשם בבית המשפט המחוזי בתל אביב, היה עושה כן באופן ברור. בסופו של יום עתר ב"כ הנאשם להפעיל בחופף ולמצער באופן חלקי בחופף מאסר על תנאי בן 6 חודשים אשר הוטל על הנאשם באותו ת"פ בבית המשפט המחוזי בתל אביב, בן 6 חודשים בלבד.

לנאשם ניתנה הזדמנות לומר את דבריו בטרם גזירת הדין, ובמסגרת הזדמנות זו שב וטען כי אין די הוכחות כי הוא שביצע את העבירות בגין הורשע.

עיקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לתיקון 113 בחוק העונשין, ובקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערכים החברתיים שנקבעו, במידת הפגיעה בערכים אלו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

דומה כי אין חולק שבמעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים ובהם הזכות לביטחון ולהגנה על הרכוש, ובשמירה על הסדר הציבורי.

העבירות בגין הורשע הנאשם הוכרו זה מכבר כמכת מדינה והן מתאפיינות בקלות ביצוע אל מול הקושי באיתור המבצעים.

ברע"פ 7890/10 בעניין לאיק מליטאת, נקבע כי -

"אין צורך להכביר מילים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר במונחי המשק. הרוצה להנות בזדון ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה".

דברים דומים נקבעו גם בע"פ 11194/05 בעניין אבו סבית.

לפיכך, נמצא כי על בית המשפט לתרום תרומתו לביעור מכת מדינה זו, כאשר כאמור במקרים רבים

כלל לא נתפסים מבצעי עבירות אלה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הרי שהנאשם הגיע כאמור כשהוא מצויד בכבל חשמל ואף הצליח להניע את הרכב, ומעדות המתלונן עלה כי הוא לא צלח במשימתו לגנוב את הרכב אך מאחר שמוט ההילוכים היה נעול באמצעות רב בריח.

עוד יצוין כי לרכב נגרם נזק, מאחר שכאמור הוזז חלון הרכב ופורק חבק ההגה.

מדיניות הענישה מלמדת כי במקרים דומים הוטלו עונשים ממשיים. בעניין זה אפנה **לעפ"ג (מחוזי מרכז) 29574-02-13 בעניין אלפקיר**, במסגרתו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש בנוגע לנאשם שהודה והורשע בעבירות של פריצה לרכב וגניבה מתוכו, ניסיון גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב ועבירות נוספות. בית המשפט החמיר את עונשו של הנאשם מ-14 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשים.

כן אפנה **לעפ"ג (מחוזי חיפה) 20738-08-14 בעניין אבו חאטום**, במסגרתו הודה הנאשם בביצוע שתי עבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב, מעשה אשר אומנם כאמור כולל 2 מעשים נפרדים, ואולם חסר את העבירה החמורה יותר של ניסיון גניבת הרכב עצמו. במסגרת הערעור הוחמר עונשו של הנאשם מ-7 חודשי מאסר ל-12 חודשים. כן יצוין **רע"פ 6257/11 בעניין באדר**, בו נידון נאשם אשר הודה בפריצה לרכב, גניבה מרכב ופירוק רכב, ל-6 חודשי מאסר ויום.

עיינתי בפסיקה אותה הגיש ב"כ הנאשם, ואולם פסיקה זו ככלל אינה מתייחסת לעבירה החמורה יותר של ניסיון גניבת רכב, למעט גזר דין אחד אותו הגיש ב"כ הנאשם, בו הודה הנאשם והורשע במסגרת הסדר טיעון.

נוכח דברים אלו, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם במקרה שבפניי הינו בין מספר חודשי מאסר שלא לריצוי בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בכל הנוגע לגזירת הדין בתוך המתחם, הרי שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, וגם כיום כאמור כופר בנטען.

לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד. חרף היותו יליד 1977, הרי שלחובתו 13 הרשעות קודמות במספר רב של עבירות, ובהן הרשעות מרובות בגין ביצוע עבירות כלפי רכבים.

מגיליון הרישום הפלילי שהוגש עולה כי הרשעתו האחרונה הייתה בבית המשפט המחוזי בת"א ובגינה נידון ל-7 שנות מאסר וחצי ולתקופה הכוללת הפעלת תנאי בת 8 שנים בסך הכל, ואולם במהלך הטיעון הוצג **ע"פ 4797/11 בעניינו של הנאשם** במסגרתו הופחת עונשו ל-5 שנות מאסר.

אין חולק כי הנאשם שוחרר ממאסרו ביום 20.8.15 וכי ביצע את העבירות שבפניי בחודש מרץ, קרי

מספר חודשים לא רב לאחר שחרורו.

עינינו הרואות כי הנאשם אינו נרתע ממאסרים של ממש אותם הוא מרצה ומעונשי מאסר על תנאי התלויים ועומדים כנגדו.

עיון בגיליון הרישום הפלילי מלמד כי הנאשם נידון 11 פעמים בעברו למאסרים של ממש, ובכל זאת שב פעם אחר פעם לבצע עבירות, אשר חלקן הגדול כאמור הינן עבירות הנוגעות לגניבת רכבים וכיוצא בזה.

במצב דברים זה אני סבורה כי יש מקום לגזור על הנאשם עונש הקרוב לגבול העליון של המתחם אותו קבעתי.

הצדדים נחלקו כאמור באשר לתחולתו של המאסר המותנה אשר הוטל על הנאשם **בת"פ (מחוזי ת"א) 48267-08-10**.

נוסח התנאי שאורכו 18 חודשים הינו **"שלא יעבור עבירה משתי העבירות הנ"ל או עבירה שיש בה יסוד של אלימות או איום באלימות או סיכון חיי אדם והיא פשע"**.

אין מחלוקת כמובן כי העבירות בגין הורשע הנאשם הינן עבירות מסוג פשע, והצדדים חלוקים בשאלה האם ניתן לקבוע כי העבירות אותן עבר הינן עבירות אשר יש בהן יסוד של אלימות.

למען הסר ספק מובהר כי העבירות בגין נידון הנאשם באותו תיק, ולגביהן מתייחס התנאי האמור, הינן עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה וחבלה בכוונה מחמירה, עבירות אשר יש בהן יסוד ברור של אלימות.

ב"כ המאשימה הציגה לתמיכה בטענותיה בדבר תחולתו של התנאי האמור על המקרה שבפני את **רע"פ 6352/12 בעניין סעדה**, במסגרתו נידונה שאלת תחולתו של תנאי דומה אשר הוטל על ידי אותו מותב שהטיל את התנאי על הנאשם שבפני בהליך הקודם.

בעניין סעדה הורשע הנאשם בעבירה של חבלה במזיד לרכב וניסיון גניבת רכב. בסופו של יום קבע בית המשפט העליון כי יש בעבירות אלו רכיב של אלימות, ולפיכך נכון להפעיל את התנאי בעניינו.

עם זאת, בית המשפט העליון השתית את קביעתו באותו עניין, בין היתר, בעובדה כי ההיזק לרכוש נעשה תוך שבירת חלון הרכב. בית המשפט העליון עמד בהחלטתו על כך ש"**אלימות היא אלימות היא אלימות**" וכן התייחס לכך שבמילון מוגדרת אלימות כ"**תוקפנות, שימוש בכח הזרוע או בנשק**".

לפיכך נקבע כי אין הכרח בקורבן בשר ודם לצורך התרחשותה של אלימות. עם זאת, באותו עניין כאמור, הוגשמה האלימות באמצעות ניפוץ חלון ונקבע לפיכך כי אכן הופעל כוח.

בעניינו מנגד, לא נשבר החלון, ומהעובדות שהוצגו בפני לא ניתן היה לקבוע באופן מובהק כי המעשה

נעשה באופן אלים. אני סבורה כי בכל עבירת רכוש יש כדי להקים יסוד של אלימות וסבורתני כי יש לבחון קיומו של יסוד

זה בהתאם לנסיבות בכל תיק בנפרד.

כאמור, במסגרת תיק זה לא הוכח כי המעשה נעשה תוך שימוש באלימות, ולפיכך אני קובעת כי התנאי בן 18 החודשים לא חל במקרה זה.

בכל הנוגע לעתירת המאשימה להטיל רכיב כספי על הנאשם, הרי שבהתחשב בכך שהמעשים נעשו בשל בצע כסף, ונוכח הנזק אשר אין חולק כי נגרם לרכב, הרי שיש מקום להשתת רכיב זה.

יצוין בהקשר זה כי ב"כ הנאשם אומנם טען כי הנאשם החל לעבוד במקום עבודה, ואולם כפי שקבעתי במסגרת הכרעת הדין, הדברים לא הוכחו ולו בשמץ של ראיה.

נהיר כי ניתן להניח שמצבו הכלכלי של הנאשם אינו מהמשובחים בהתחשב בתקופות המאסר הממושכות אותן ריצה, ואולם אני סבורה כאמור, כי בעבירות רכוש אשר בוצעו לשם בצע כסף, מן ההכרח להטיל ענישה כלכלית אשר תתחשב גם בתקופת המאסר לה ידון הנאשם.

נוכח דברים אלו אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 14 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו 20.3.16.
- ב. מאסר על תנאי בן 6 חודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ (מחוזי ת"א) 48267-08-10 בגין עבירה של פריצה לרכב, מופעל במצטבר למאסר אשר הוטל על הנאשם בתיק זה, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל.
- ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ד. קנס בסך ₪ 2,000 או 20 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים החל מ-1.11.16 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועד יעמוד הקנס כולו לפירעון מיידי.
- ה. פיצוי למתלונן בסך ₪ 2,000. הפיצוי ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים, החל מ-1.3.17 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועד יעמוד הפיצוי כולו לפירעון מיידי.

ניתן בזאת צו לחילוט המוצגים בהתאם לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, בנוכחות הצדדים.

